

60 כן חייבים ליתנו לכהן, מה שאין כן בהג' ספיקות, מדהו לכהן כל
 61 חד וחד מהם, משום דאמר ליה לכהן, דאנא הוא הכהן וחבירי הוא
 62 העבד, וכן השני יאמר לכהן, אנא הכהן וחבירי הוא העבד,
 63 והמוציא מחבירו עליו הראיה.
 64 הגמרא מקשה קושיא נוספת על דברי רב נחמן: מיתבי, נאמר בעיר
 65 הנדחת (דברים יג טו-יז), 'הפה תכה את ישיבי העיר וגו' ואת בהמתה לפי
 66 חרב וגו' ושרפת באש את העיר ואת כל שללה' וגו'. ושנינו בברייתא,
 67 רבי שמעון אומר, מ'בהמתה' שנאמר בפרשה יש לדרוש, פרט
 68 לבהמת בכור ומעשר בהמה שפה שאין שורפים אותה. וממה
 69 שנאמר 'שללה' יש לדרוש, פרט לכהן מעשר שני שפה, שאינו
 70 נשרף שכן אינו 'שללה' של העיר אלא שלל שמים. במאי עסקינן,
 71 אילימא בזמן הוה, הלא יקשה מי איכא בזמן הוה דין עיר הנדחת,
 72 והתנן בסנהדרין (כ), אין עושין עיר הנדחת אלא בבית דין הגדול
 73 של שבטים ואחד דינים שאינו קיים בזמן הוה. אלא פשיטא
 74 שמדובר בזמן שפית המקדש קיים. ובמאי – באלו בכור ומעשר,
 75 אי נימא כבעל מום, היינו 'בהמתה', שהרי אינם עומדים לגבוה
 76 אלא נאכלים בגבולין, ומדוע לא ירגו. אלא פשיטא שמדובר
 77 בבכור ומעשר תם שעומד להקרבה למזבח ועל כן אינו בכלל
 78 'בהמתה'. ואי אמרת בשלמא אית ליה לכהן זכיה בגויה שפיר
 79 – מובן מדוע צריך למעט מ'בהמתה', שכן לולא מיעוט זה היינו
 80 אומרים שמאחר שהוא ממון הבעלים הכהן הרי הוא בכלל שלל
 81 העיר. אלא אי אמרת כדברי רב נחמן דלית ליה לכהן זכיה בבכור
 82 בזמן הבית בחייו, למה לי למעטו (מבהמה) [מ'בהמתה'], תיפוק
 83 ליה ממה שנאמר 'שללה' שמשמע 'לא שלל שמים', כשם
 84 שהתמעט ממנו כסף מעשר שני.
 85 מתרצת הגמרא: לעולם נאמר מיעוט זה בבכור ומעשר בעל מום,
 86 ודקא קשיא לך הלא מאחר שהוא ממון הכהן היינו 'בהמתה', יש
 87 לתרץ, שאין בכלל בהמתה אלא מי שנאכל בתורת בהמתה של
 88 חולין, אך יצאו בכור ומעשר בעל מום שאינו בכלל בהמתה, שכן
 89 שונים הם בדינם משאר בהמות. דהרי תנן בבכורות (לא), כל פסולי
 90 המוקדשין במכרין באטיליו (ונשחטין באטיליו) ונשקלין בלימרא
 91 ו-המשקל כדרך בהמות חולין, משום שרמייהם נופלים להקדש,
 92 וכשהם נמכרים כדרך חולין נמכרים יותר ביוקר, וכדי שלא יפסיד
 93 ההקדש מותר למוכרם באופן זה. חוץ מן הכבוד ומן המעשר שנפל
 94 בהם מום, שאסור למוכרם באטיליו ולשוקלם בליטרא משום
 95 שהנאתן של הדמים היא לפעלים ואין נתפסת בהם קדושת מזבח,
 96 לפיכך אסור למוכרם כדרך בהמות חולין משום ביוץ קדשים, אלא
 97 מוכרם רק בביתו ועל פי אומד.
 98 הגמרא מקשה קושיא נוספת על דברי רב נחמן: מיתבי, הגזול את
 99 חבירו או שכפר בפקדון הופקד בידו, ונשבע לשקר שלא גזל או
 100 שאין הפקדון ברשותו, ואחר כך הודה, חייב לשלם לבעלים קרן
 101 וחומש להביא אשם לכפרתו. ושנינו בברייתא, ממה שנאמר
 102 בתחלת הפרשה 'ומעלה מעל בה' יש לרבות קדשים קלים לחיוב
 103 האמור, ואם הופקדה אצלו בהמת קדשים קלים וכפר בה ונשבע
 104 חייב, משום שהן ממוז בעלים, ואף הם בכלל יכחש בעמיתו, דברי
 105 רבי יוסי הגלילי. בן עזאי אומר, 'בה' בא לרבות דווקא שלמים
 106 ולא מעשר בהמה, משום שהוא ממון גבוה ואינו בכלל 'בעמיתו',
 107 שכן ממה שנאמר בו (ויקרא כו ט) 'לא יגאל דרוש שאין הבעלים יכול
 108 למוכרו, ועל כן אינו נחשב לממונו. אבא יוסי בן דוסאי אומר, לא
 109 אמר בן עזאי שקדשים קלים הם ממון הבעלים, אלא בבכור בלבד,
 110 ולא בשלמים ומעשר שהם ממון גבוה. במאי עסקינן – ביאזה בכור
 111 אמר כן, אילימא בבכור בזמן הוה, הא משמע מדבריו שבכור
 112 דומיא דשלמים קתני, והרי בשלמים שעליהם אמר תנא קמא שהם
 113 ממון בעלים בודאי מדובר בזמן הבית, שכן בזמן הוה אין שלמים.
 114 אלא פשיטא שאף דברי אבא יוסי בן דוסאי בבכור אמורים בזמן
 115 שפית המקדש קיים. ובמאי עסקינן, אילימא בבכור בעל מום, הא
 116 דומיא דשלמים קתני, שהם תמימים. אלא לאו ודאי שגם בבכור
 117 מדובר בתם. ושמע מינה אית ליה לכהן זכיה בגויה (בבכור)
 118 גם בתם שעומד להקרבה, ולא כדברי רב נחמן.

1 רבא מקשה קושיא נוספת: איתביה רבא לרב נחמן, שנינו בברייתא,
 2 בבכור שנאמר בו (במדבר יז ח) 'אך בכור שור וגו' לא תפדה' לא
 3 נאסר אלא לפדותו ולהוציאו לחולין, ואולם נמכר הוא לאחרים
 4 כדי לאוכלו בקדושתו. במאי עסקינן, אילימא – אם נאמר שמדובר
 5 בזמן הוה, אימא סיפא של הכתוב האמור, ואת דמם תזרוק על
 6 המזבח, ובזמן הוה מי איכא – וכי ישו מוזהב. אלא פשיטא
 7 שמדובר בזמן שפית המקדש קיים. ובמאי – וביאזה בכור, אילימא
 8 בבכור בעל מום, אימא סיפא של הכתוב ואת דמם תזרוק על
 9 המזבח ואת חלכם תקטרו, ובעל מום מי הוה – וכי ראוי להקריבה.
 10 אלא לאו ודאי מדובר בבכור תם, ומכל מקום קתני שנמכר הוא
 11 אף בזמן הבית (אלמא אית להו לכהן זכיה בגויה) אפילו שעומד
 12 להקרבה, ולא כדברי רב נחמן.
 13 תירץ לו רב נחמן: מדי איריא – מה ראייה היא, וכי בהכרח מדבר
 14 הכתוב כולו באותו אופן, אכן הרישא שנאמר בה לא תפדה מדברת
 15 כבעל מום, ואולם הסיפא של הכתוב ואת דמם תזרוק על המזבח
 16 מדברת בתם.
 17 רב משרשיא מקשה קושיא נוספת על רב נחמן: מיתבי רב משרשיא,
 18 שנינו במשנה ביבמות (טז), בהנת (אשת כהן) שילדה בן ונתעדיקה
 19 ולידה פולד שפחתה, ולא ידוע מי מהם הוא הכהן ומי הוא העבד,
 20 לאחר שהגדילו התערוכות – והולדות המעורבים שניהם משחרין
 21 זה את זה, ועל ידי כך יוצאים שניהם מכלל ספק עבד ונותרים בבת
 22 ישראל. ועד שישחררו זה את זה שניהם אוכלין בתרומה, וחולקין
 23 חלק אחד בתרומה על הגזון, שכן כל אחת מהם יכול לאכול
 24 בתרומה, או משום שהוא כהן או משום שהוא עבד כהן. בכורן –
 25 ובכורות בהמה טהורה שנולדו להם ירעו עד שיסתאבו, ויאכלו
 26 במזמן על ידי ולדות אלו. במאי עסקינן, אילימא בזמן הוה, מאי
 27 שנא בכורות דידן – (שלנו) ומאי שנא בכורות דידהו – של ספק
 28 כהנים אלו, הלא בכורות דידן נמי מוזנין גענין – (צריך) כדי
 29 להתירם באכילה. אלא לאו ודאי שהמשנה מדברת בזמן שפית
 30 המקדש קיים, ואף בזמן הוה, אי אמרת בשלמא אית ליה לכהן
 31 זכיה בגויה (בבכור) שפיר – (מובן מדוע יש כח ביד ספק כהנים אלו
 32 לעכב את הקרבנו ולהמתין עד שיפול בו מום, שכן אם יקריבוהו
 33 יפסידו את אכילת בשרו, משום שבכור תם שקרב למזבח נאכל רק
 34 לכהנים ואסור לזרים, ומאחר והם ספק זרים אסור להם לאכול.
 35 אלא אי אמרת לית ליה לכהן זכיה בבכור בחייו בזמן הבית, ליתי
 36 נזיר ולישקלא – הלא יש לגזור לבוא ולטילו מהם בעל כרחם
 37 לצורך הקרבנו.
 38 מתרצת הגמרא: לעולם מדובר בזמן הוה, ודקא קשיא לך מאי
 39 שנא בכורות דידן ומאי שנא בכורות דידהו, יש לתרץ, אמן והבינן
 40 ליה לכהן בגויה, אינהו בין דאיכא בהו מקצת כהן מפקע
 41 ליה לפתנים – אנחנו נותנים את בכורותינו לכהנים כדי שיאכלום
 42 לאחר שיפול מום, משום שאף בכורות בעלי מום הם ממון הכהנים,
 43 אבל שני אלו זוכים בהם בעצמם, שכן כל אחד מהם אמר להם שמה
 44 אני הוא הכהן וזכיתי בבכור, והמוציא מחבירו עליו הראיה.
 45 הגמרא מביאה קושיא ותירוצו אלו בלשון אחרת: לישינא אחרניא,
 46 אם מדברת המשנה האמורה בזמן הוה, מאי איריא – מדוע אמרה
 47 ירעו עד שיסתאבו דווקא על הכבדות דהילין – (של אלו) ספיקות,
 48 הלא אפילו בכורות דידן – (שלנו) נמי ירעו עד שיסתאבו ויאכלו
 49 במומם. אלא פשיטא, שמדובר בזמן שפית המקדש קיים. ואי
 50 מדובר בבכור בעל מום אין מובנים דברי המשנה ירעו עד
 51 שיסתאבו, דהא כבר מסובבין וקיימין – (ועומדים) הם. אלא
 52 פשיטא שמדובר בכבורות תמיין ובזמן הבית, (והכי) (ודווקא הילין
 53 – ספיקות אלו) הוא דלא (מצי) מוזני את בכורותיהם לכהן אחר
 54 אלא ממתנינים עד שיפלו בהם מום ויאכלום בעצמם, (הא) כהנים
 55 ודאי [ז] מוזני [ז] – מוכרים את בכורותיהם לכהן אחר.
 56 מתרצת הגמרא: לעולם מדובר בזמן הוה, ועל מאי דקשיא לך,
 57 אפילו בכורות דידן נמי ירעו עד שיסתאבו, יש לתרץ, שבכורות
 58 שלנו לא מצינו מדיחין ליה – (לדחותו) לכהן ולהעב את הכבורות
 59 לעצמנו, משום דלא אית – (שאיין) כהן ספק כהונה בבעלים, ועל

61 מום, ועל כן הוא נאמן לומר שהמום נפל מאליו. ומשום כך אסרו
 62 חכמים על הכהן למכור את הבכור לישראל, שכן אם ימכרו לו יש
 63 לחשוש שיטיל בו הישראל מום, ויאמר לו שנפל מאליו ברשות הכהן
 64 קודם שמכרו, ולא נעשה בידים. ויאמינו החכם ויתיר לו את הבכור.
 65 דוחה הגמרא טעם זה: וּמִי שְׂרִי חֲכָם הָיָה – וְכִי באופן זה שאין הכהן
 66 עמו יתיר לו החכם את הבכור, וְהָא אָמַר רַב, אִין רוּזַין בְּבוּר
 67 לְיִשְׂרָאֵל כְּדִי לְבוּדְקוּ הָאֵם יֵשׁ בּוּ מוּם, אֲלָא אֵם בְּן הַכֹּהֵן שְׁבַרְצוּ
 68 לתת לו את הבכור נמצא עמו, שאם לא כן יש לחשוש שאם נתיר
 69 לישראל את הבכור באכילה לא יתנו לכהן אלא יאכלנו בעצמו.
 70 ואם כן שוב אין לחשוש שיטיל בו מום וישקר ויאמר שהמום נפל
 71 מאליו ברשות הכהן שמכרו לו, שהרי לא יתירוהו לו אם אין הכהן
 72 עמו.
 73 הגמרא מביאה טעם אחר לאיסור האמור: אלא אָמַר רַב הוּנָא בְּרִיה
 74 דְרַב יְהוֹשֻעַ, הֵינּוּ מַעְמָא דְלְמַכּוּר לְיִשְׂרָאֵל אֵת הַבְּכוֹר אֲסוּר, מַפְנֵי
 75 שְׂהוּא נִרְאָה בְּכֹהֵן הַמְּסִייעַ בְּבֵית הַתְּרֻנוֹת. שאסור לכהן לסייע
 76 לישראל בגורן במלאכת התבואה כדי שיתן לו תרומה, ויש בכך
 77 משום חילול ה', שכן נראה הדבר שהוא נוטלה כשכר עבודתו, בעוד
 78 שהתורה ציותה ליתנה במתנה. ואיסור זה נוהג בכל מתנות כהונה,
 79 ומשום כך אף אסרו על הכהן למכור לישראל את הבכור, שכן סתם
 80 בכור בזמן הזה נמכר בזול משום שכדי לאוכלו צריך הלווקח מהמתן
 81 עמו עד שיפלו בו מום, וכשהכהן מוכרו לישראל נראה שהוא מהול
 82 לו את המחיר כדי שיתן לו את הבכורות שעתידים להולד לו בעדרו,
 83 והרי הוא כאילו משלם בעבורם ואינם ניתנים לו בתורת מתנה.
 84 הגמרא מביאה שיטה החולקת על האיסור האמור: מַר זוּמְרָא
 85 אֵיבָלַע – (הודמן) לְבִי – (לבית) רַב אִשִּׁי. אָמְרוּ לִיהּ בְּנֵי הַבֵּית, לְמַעֲוֵם
 86 מַר מִיּוֹדֵי – (טעם אדוננו דבר מה). אֵייתוּ לְקַמְיָה בִישְׂרָא – הביאו
 87 לפניו בשר, וְאָמְרוּ לִיהּ, לִיבּוֹל – (יאכל) מַר בִּשְׂר זֶה דְהוּא מִיבְרִי –
 88 בריא לגוף, מְשוּם דְבִשְׂר בּוּבְרָא – (בכור) הוּא. שאל אותם מר
 89 זוּטרא: מָנָא לְבוּ הָא – מנין לכם בכור זה, והרי אינכם כהנים. אָמְרוּ
 90 לִיהּ, דְבוּן לָן – (מכר לנו) פְּלוּנֵי בְּהֵן בכור זה, שקיבלו מישראל
 91 במתנת כהונה. אָמַר לְהוּ – (להם) מר זוּטרא, לֹא סְבִירָא לְבוּ – וכי
 92 אינכם סוברים הֵא – (את מה) דְאָמַר רַב הוּנָא בְּרִיה דְרַב יְהוֹשֻעַ
 93 שאסור לכהן למכור לישראל בכור מַפְנֵי שְׂהוּא נִרְאָה בְּכֹהֵן
 94 הַמְּסִייעַ בְּבֵית הַתְּרֻנוֹת. אָמְרוּ לִיהּ, אֲכִן לֹא סְבִירָא לָן שִׁישׁ אִיסוּר
 95 בדבר, מְשוּם דְאָנֵן מִיּוּבָן קָא וְכִנְיָן – שהרי קנינו מהכהן את הבכור
 96 ושלמנו תמורתו, ולא קיבלנו אותו במתנה בכדי שניתן לו בעתיד את
 97 בכורותינו. אָמַר לְהוּ מר זוּטרא, וְכִי לֹא סְבִירָא לְבוּ הַדְּהָנָן בְּמִשְׁבַּה
 98 בְּכוֹרוֹת (כא), עַד כְּמָה יִשְׂרָאֵל תֵּיב לִיטַפֵּל – (לטרחה) בְּגִידוֹל
 99 הַבְּכוֹר שְׂנוֹלד בְּעַדְרוּ קוּדָם שִׁיתַּנּוּ לְכֹהֵן, בְּבִכּוֹר בַּהֲמָה דְרָקָה עַד
 100 שְׁלִשִׁים יוֹם מְלִידָתוֹ, וּבְבִכּוֹר בַּהֲמָה נֶפֶסָה עַד חֲמִשִּׁים יוֹם מְלִידָתוֹ.
 101 וְאִפְלוּ אֵם אָמַר לֹא הִכְהֵן לְיִשְׂרָאֵל, תְּהֵוּ לִי בְּתוּךְ זְמַנֵּי – בתוך
 102 הזמן האמור שקבעו חכמים לניתנו ואני אטרה בה, הָרִי זֶה לֹא
 103 יתְנֵנוּ לוֹ עַד שִׁיעֲבוּר זְמַן זֶה. וְאָמַר רַב שֶׁשֶׁת, מַרְסָה אִסוּר לוֹ
 104 לתת את הבכור לכהן בתוך הזמן, מַפְנֵי שְׂנִרְאָה בְּכֹהֵן הַמְּסִייעַ בְּבֵית
 105 הַתְּרֻנוֹת. שכן בכך שהכהן פוטר מטרחה גידולו וממזונותיו הרי הוא
 106 מסייע לישראל, ונראה שהוא עושה כן כדי שיתן לו את הבכור.
 107 אָמְרוּ לִיהּ בְּנֵי בֵיתוֹ שֶׁל רַב אִשִּׁי, הָתָם מוּכְחָא מִלְתָּא – מוכח הדבר
 108 שהכהן מסייע ביד הישראל בכך שפוטר מטיפול בבכור, משום
 109 שמיד הוא מצילו מטרחה זה. אֲבָל הָכָא מוּכְחָן קָא וְכִנְיָן – קנינו את
 110 הבכור מהכהן ושלמנו תמורתו, ולא סייע הכהן בדינו כלום.
 111 הגמרא מביאה תשובה זו בנוסח אחר: לְשׁוֹן אַחַר, אָמְרוּ לִיהּ בְּנֵי
 112 בֵיתוֹ שֶׁל רַב אִשִּׁי לְמַר זוּטרא, הָכָא לֹא יְהִיב דְמֵי – לא נותן הישראל
 113 דמים לכהן כדי שיטפל בבכור בתוך הזמן, והרי הוא מסייע לו בחנם,
 114 אֲבָל הָכָא בְּמַכִּירְתוֹ לְיִשְׂרָאֵל הֵלֵא קָא יְהִיב דְמֵי – נותן הישראל
 115 לכהן את דמי הבכור, ואינו מקבל שום טובה מכהן. מָאֵי אָמַרְתָּ
 116 שהסיוע הוא בכך דְמוּזִיל בְּהֵן נְפִיָה, דְסִבְרַהּ בְּהֵן דְכִי תוּי לִיהּ בְּכוֹר
 117 אַחֲרֵינָא יְהִיב נִיְהִלִי – שמא ימכור לו הכהן את הבכור בזול משום
 118 שיסבור שעל ידי שאחיל לו את מחיר הבכור יתן לי בעתיד בכורות
 119 אחרים שיוולדו לו, לֹא מַסְתַּבְרַהּ שֶׁהַכֹּהֵן יַעֲשֶׂה כֵן, מְשוּם דְמַסְפִּיק
 120 אַדְעֵיתָיָה – שחושב בדעתו.

1 מתרצת הגמרא: אָמַר אָבִי, לֹא קִשָּׁה מְשֵׁם עַל רַב נַחֲמָן, וְלַעֲוִלָם
 2 מדובר בָּתָם, וְאוֹלָם בְּכַבּוֹר בְּחֻצָה לְאָרְצָן שאינו עומד להקרבה,
 3 וְהַבְּרִייתָא כְּרַבִּי שְׁמַעוֹן הִיא. וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּמִשְׁנָה לְהֵלֵן (כא),
 4 בכורות בחוץ לארץ, אֵם בָּאוּ לְאָרְצָן יִשְׂרָאֵל כְּשֶׁהֵם תְּמִימִין, וְיִקְרְבוּ
 5 למזבח, אֲבָל לְכַתְּחִילָה לֹא יִבְיֹאוּם, אֲלָא יִשְׂאָרוּ בְּמַקְוָם עַד שִׁפּוּל
 6 בהם מום ויאכלו שם. ומאחר שאינם עומדים להקרבה הרי הם ממון
 7 הבעלים הכהן, לשיטת רבי יוסי הגלילי הסובר שקדשים קלים הם
 8 ממון בעלים. ולא אמר רב נחמן שהם ממון גבוה אלא בבכורות
 9 בארץ ישראל העומדים להקרבה.
 10 הגמרא מקשה על דברי רב נחמן ממשנתו: מִיִּתְיָבֵי שְׁנִינוּ בְּמִשְׁנָה,
 11 אָמַר לֹא רַבִּי יוֹחָנָן בְּן נוּרִי לְרַבִּי עֲקִיבָא, מַה לִּי אֵם אִינּוּ מִימַר
 12 בְּהַמָּטָא וְאִשָּׁם וְזִמָּה רֵאזִיה הִיא עַל בְּכוֹר, שְׁהָרִי מַה שֶׁאִין הַכֹּהֵנִים
 13 מְמִירִים בְּהֵם הוּא מְשוּם שְׂאִין וְכִין בְּהֵן בְּתִיִּתְהוּן, אֲךָ הָאֵם תְּאָמַר כֵּן
 14 גַּם בְּכַבּוֹר שֶׁהֵם זְכִין בּוּ בְּתִיִּין. מְבַרְרַת הַגְּמָרָא: כְּמָאֵי עֲסָקִינָן,
 15 אִילִימָא בְּכַבּוֹר בְּעַל מוּם, הֵלֵא יִקְשָׁה הָא בְּכוֹר דּוּמְיָא דְהַמָּטָא
 16 וְאִשָּׁם קָאמַר רַבִּי יוֹחָנָן שֶׁהַכֹּהֵנִים זֹכִים בּוּ, וְהִרִי חֲטָאֵת וְאִשָּׁם
 17 שֶׁהִזְכִּיר הֵם בּוּדָאֵי תְּמִימִים וְרֵאזִיִּים לְהַקְרִבָה, שְׁכֵן מַכְךָ שֶׁאִמַר
 18 עֲלֵיהֶם 'אִין זְכִין בְּהֵם בְּחִייהֶם' מְשַׁמַּע שֶׁלֹּאֲחַר שְׁחִיטָתָם זֹכִים
 19 הַכֹּהֵנִים בְּאִכְלָתָם, וּבְקַרְבָּנוֹת בְּעֵלֵי מוּם אִין לְכַהֵן שׁוּם זְכוּת אִכְלִילָה.
 20 אָלָא לֹא – (ודאין) בְּכוֹר תָּם דִּיבַר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי, וְקָתְנֵי עֲלֵי
 21 שֶׁהַכֹּהֵנִים זְכִין בּוּ בְּתִיִּין, וְלֹא כְּדַבְרֵי רַב נַחֲמָן.
 22 מתרצת הגמרא: אָמַר רַבִּינָא, הָא נָמִי – גַּם דְּבַרֵי רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי
 23 אֲמוּרִים בְּכַבּוֹר בְּחֻצָה לְאָרְצָן שאינו עומד לכתחילה להקרבה,
 24 וְהַמִּשְׁנָה כְּרַבִּי שְׁמַעוֹן הִיא, דְאָמַר שֶׁרַק בְּדִיעֲבַד אֵם בָּאוּ תְּמִימִים
 25 וְיִקְרְבוּ, וּמְשׁוּם כֵּן הֵם מְמוֹן הַכֹּהֵן.
 26 הגמרא תולה את דברי רב נחמן במחלוקת תנאים: לִימָא בְּתַנָּאי –
 27 הָאֵם יֵשׁ לְמַר שְׁדַבְרֵי רַב נַחֲמָן תְּלוּיִים בְּמַחְלֻקַת תְּנָאִים. שכן שנינו
 28 בברייתא, בְּכוֹר כָּל זְמַן שֶׁהוּא נִמְצָא בְּבֵית הַבְּעֵלִים הַיִּשְׂרָאֵל וְעַדִּין
 29 לֹא נִיתָן לְכֹהֵן, הַבְּעֵלִים עוֹשִׂין בּוּ תְּמוּרָה. אֲבָל לֹאֲחַר שֶׁנִּמְצָא בְּבֵית
 30 הַכֹּהֵן, אִין עוֹשִׂין בּוּ תְּמוּרָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּן אֲלֵעָזָר אָמַר, בִּיּוֹן
 31 שְׂפָא הַבְּכוֹר לִידֵי הַכֹּהֵן שׁוּב אִין עוֹשִׂין בּוּ תְּמוּרָה. מְפַרְשָׁה הַגְּמָרָא:
 32 הֵלֵא דְבַרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֲלֵעָזָר הֵינּוּ כְּדַבְרֵי תַנָּאי מְשַׁמַּע, שֶׁאִמַר
 33 שלאחר שהגיע הבכור ליד הכהן אינו ממיר בו. מָאֵי – אֵם כֵּן בְּמַה
 34 נַחֲלָקוּ, לֹא הָיָה קָאמַר – הָאֵם לֹא כֵךְ אִמַר תְּנָא קָמָא, שֶׁכְּשֶׁהַבְּכוֹר
 35 נִמְצָא בְּבֵית הַכֹּהֵן הוּא – (הכהן) עוֹשֶׂה בּוּ תְּמוּרָה, וְאִין בְּעַל
 36 – (הבעלים) שְׂנוֹלד הַבְּכוֹר בְּרִשְׁתּוֹ עוֹשֶׂה בּוּ תְּמוּרָה, וְאִילוּ לְדַעַת
 37 רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֲלֵעָזָר לֹאֲחַר שֶׁהִגִּיעַ לִיד כֹּהֵן לֹא הַבְּעֵלִים וְלֹא הַכֹּהֵן
 38 מְמִירִים בּוּ. אֲלָמָא – אֵם כֵּן מוּכַח שֶׁלְּשִׁישִׁית תְּנָא קָמָא אִיתֵי לִיהּ לְבָהֵן
 39 וְכִיָּהּ בְּגוּוּיָה – (בו) בְּחִיּוֹ, וְלִכֵּן הוּא מְמִיר בּוּ, וְרַב נַחֲמָן שֶׁאִמַר שֶׁהוּא
 40 מְמוֹן גְּבוּה סוֹבֵר כְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֲלֵעָזָר.
 41 דוחה הגמרא: לֹא (קשיא תנא רבי יוחנן בן נורי הא רבי עקיבא)
 42 בדברי רב נחמן נחלקו תנא קמא ורבי שמעון בן אלעזר, אלא
 43 [בְּפִלּוּגְתָא דְרַבִּי יוֹחָנָן בְּן נוּרִי וְרַבִּי עֲקִיבָא דְמַתְּנִיתִין קָא מִפְּלַגְנִין].
 44 שתנא קמא סובר כרבי יוחנן בן נורי שהכהנים ממירים בבכור לאחר
 45 שהגיע לידם, ורבי שמעון בן אלעזר סובר כרבי עקיבא שאינם
 46 ממירים בו משום שקדושתו לא חלה ברשותם.
 47 הגמרא חוזרת לדון בדברי המשנה שהובאה לעיל (ט), 'בכור מוכרין
 48 אותו תם חי, ובעל מום חי ושחוט': אָמַר רַב הִסְדָּא, לֹא שְׁנוּ בְּמִשְׁבַּה
 49 שְׁמוּתָה לְכַהֵן לְמוּכָרוּ כְּשֶׁהוּא תְּמִים, אֲלָא בְּכֹהֵן שְׁמוּכְרוּ לְבָהֵן אַחַר,
 50 אֲבָל בְּהֵן לְיִשְׂרָאֵל אֲסוּר לְמוּכָרוּ. וּמָאֵי מַעְמָא שֶׁל אִיסוּר זֶה, דְלִמָּא
 51 אִוִּיל יִשְׂרָאֵל וְשָׂדֵי בֵיה מוּמָא וּמְמַטִּי לְחֲכָם – שְׁמָא יִלְךָ יִשְׂרָאֵל
 52 ויטיל מום בבכור שְׂנוֹלד לוֹ ויולכנו לחכם כדי שיתירו לו באכילה,
 53 וְאָמַר – (ויאמר) לוֹ, בְּכוֹר זֶה נִתַּן לִי בְּהֵן בְּמוּמָא. שכן מבואר
 54 במשנה בבכורות (ז), שאין מום מתיר את הבכור באכילה אלא
 55 כשנפל בו מאליו, אֲבָל אִם הִטִּילוּ בּוּ אֵת הַמוּם בְּיָדִים וְעִבְרוּ בְּכֵךְ עַל
 56 אִיסוּר הִטְלָה מוּם בְּקִדְשִׁים, קִנְסוּ חַכְמִים שֶׁלֹּא יִתִּירוּ מוּם זֶה בְּאִכְלִילָה,
 57 וישאר בו איסור שחיטת ואכילת קדשים בחוץ כמו שהיה בתמורתו.
 58 ואין הכהן נאמן לומר שהמום נפל מאליו, לפי שנחשדו כהנים להטיל
 59 בו מום ולשקר ולומר שנפל מאליו, כדי שלא יצטרכו להקריבו
 60 למזבח ויוכלו לאוכלו בגבולין. אֲבָל יִשְׂרָאֵל אִינוּ חֲשׂוֹד לְהִטִּיל בּוּ